

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: D. M.,** zastoupen JUDr. Jitkou Šmídovou, advokátkou, se sídlem Koněvova 2442/150, Praha 3, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2004, č. j. 5 Az 137/2003 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. JUDr. Jitce Šmídové, advokátce, se sídlem Koněvova 2442/150, Praha 3, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce ve výši 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 3. 2003, č. j. OAM - 12250/VL - 19 - P19 - 2001, žalobci (dále jen „stěžovatel“) nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný odůvodnil své rozhodnutí tím, že nebylo prokázáno, že by stěžovatel byl pronásledován

za uplatňování politických práv a svobod, či zastávání určitých politických názorů. Dle rozhodnutí žalovaného tak nebyly splněny podmínky pro udělení azylu.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2004, č. j. 5 Az 137/2003 - 24, byla zamítnuta žaloba stěžovatele, ve které tvrdil, že napadené rozhodnutí žalovaného nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a že si žalovaný neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Soud však dospěl k názoru, že žalovaný při rozhodování podrobně posoudil veškerá tvrzení uváděná stěžovatelem, shromáždil objektivně dosažitelné informace o situaci na Ukrajině, a z nich vyvodil přiléhavá skutková zjištění. Žádné pochybení v postupu žalovaného nezjistil a odkázal na přesvědčivé odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení rozsudku městského soudu. Podává ji z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v žalobním řízení a také pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisovém materiálu, tj. ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Podle jeho názoru žalovaný pochybil, když neshledal příčinnou souvislost mezi uváděným protiprávním jednáním a dopadem tohoto jednání na politickou činnost jeho matky a dospěl k závěru, že popsaná jednání ze strany soukromých osob nebylo motivováno politicky a nebylo vedeno s cílem přes osobu stěžovatele ovlivnit politickou činnost jeho matky. Je přesvědčen, že nemůže jako argument výše uvedeného tvrzení sloužit to, že matka stěžovatele byla v důchodu a ničím se nezabývala. Dále namítá, že žalovaný nesprávně posoudil situaci na Ukrajině, když tvrdil, že se stěžovatel se svými problémy mohl obrátit na orgány jeho domovského státu. Tvrdí, že informace, ze kterých žalovaný při posuzování této situace vycházel, nejsou objektivní.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu dne 16. 12. 2001. Tuto žádost stěžovatel odůvodňuje tím, že když začal podnikat, začali na něj vyvíjet nátlak neznámí lidé. Spálili mu dvě auta a vyhrožovali mu. Ve své žádosti uvádí, že jeho matka byla poslankyní krajského výboru. Neznámí lidé mu dle jeho tvrzení vyhrožovali fyzickou likvidací a chtěli po něm, aby jeho matka přezkoumala svou opoziční činnost. Stěžovatel dále uvádí, že nepovažoval za účelné obracet se o pomoc na policii a jiné státní orgány, protože by to nemělo smysl. V Protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu na území České republiky stěžovatel upřesňuje, že mu vyhrožovali neznámí lidé, kteří ho zbavili možnosti pokračovat v jeho pracovní činnosti. Měl obchodně-zprostředkovatelskou společnost a polovinu svého zisku převáděl na účet matky, která se zabývala politickou činností a politickou činnost své strany i financovala, částečně z peněz, které od stěžovatele obdržela. K politické činnosti své matky zde uvádí, že byla poslankyní Okresního úřadu v P. a působila v S. d. s. U. Nepamatuje se však, kdy tuto funkci

vykonávala a později pracovala jako poradce téže strany. Stěžovatel dále uvádí, že matka je v současné době v důchodu, do kterého odešla před třemi nebo čtyřmi lety. Ke svým obchodním aktivitám stěžovatel uvádí značně nepřesné a navzájem si odporující údaje, když nejdříve tvrdí, že jeho firma pracovala od léta 2000 do zimy 2001, v zápětí však tvrdí, že koncem roku 2000 ukončila svoji činnost z důvodu výše uvedeného nátlaku ze strany neznámých osob a on odcestoval do Luganska, aby se těmto nepříjemnostem vyhnul. Zde dle svých slov setrval dva týdny. Posledním impulsem, pro který se stěžovatel rozhodl opustit svou vlast, dle jeho tvrzení bylo to, že neznámí vyděrači ho nutili k tomu, aby převedl peníze na jejich účet a dal jim veškerý svůj majetek. Stěžovatel dále tvrdí, že po jeho odchodu firma určitou dobu pokračovala pod vedením jeho matky, která ji posléze prodala. Jak vyplývá z přílohy č. 1 k protokolu z pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu na území České republiky, byl žadateli předložen seznam informací, které má správní orgán k dispozici pro posouzení stěžovatelem uváděných skutečností o situaci na Ukrajině. Na otázku, zda by chtěl navrhnout jejich doplnění, se vyjádřil záporně.

Námitky v kasační stížnosti nalézají oporu v tvrzeních, kterými brojil proti rozhodnutí žalovaného již v žalobě. Stěžovatel uplatnil důvody kasační stížnosti obsažené v § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze přezkoumat důvody kasační stížnosti, v níž stěžovatel tvrdí nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zahrnuje vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Dle § 12 zákona o azylu se azyl udělí, bude-li v řízení o azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Pronásledováním pak zákon o azylu rozumí dle § 2 odst. 6 ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Stěžovatel v průběhu celého správního řízení neprokázal, že by byl vystaven nátlaku jiných než soukromých osob. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu potíže se soukromými osobami mohou být důvodem pro udělení azylu pouze pokud by orgány domovského státu, u nichž by se stěžovatel skutečně domáhal poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout. Jak vyplývá ze správního spisu, stěžovatel se ani nepokusil problémy, kvůli kterým opustil svou vlast, řešit se státními orgány své země. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v průběhu celého správního řízení dostatečně neprokázal to, že jeho problémy jsou způsobeny politickou činností jeho matky. Námitka stěžovatele, že žalovaný nesprávně posoudil situaci na Ukrajině, když tvrdil, že se stěžovatel se svými problémy mohl obrátit na orgány jeho domovského státu a že informace, ze kterých žalovaný při posuzování této situace vycházel, nejsou objektivní, je nedůvodná. Jak Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, byl žadateli v souvislosti s pohovorem

dne 5. 11. 2002 předložen seznam informací, které má správní orgán k dispozici pro posouzení stěžovatelem uváděných skutečností o situaci na Ukrajině. Na otázku, zda by chtěl navrhnout jejich doplnění, se vyjádřil záporně. Nejvyšší správní soud z toho usoudil, že s vyhodnocením politických poměrů a činností státních orgánů, které jsou součástí provedených důkazů žalovaným, z hlediska splnění podmínek poskytnutí azylu, stěžovatel souhlasil. Žalovaný tak nepochybil, když rozhodl, že důvody, pro které podal stěžovatel žádost o udělení azylu, nelze podřadit pod důvody uvedené v § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu.

Vzhledem k tomu, že žalovaný v průběhu správního řízení dostatečně zjistil skutkovou podstatu, z níž při rozhodování vycházel, a jeho rozhodnutí má oporu ve spisech, městský soud postupoval v souladu se zákonem, když žalobu stěžovatele zamítl. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že uvedené rozhodnutí městského soudu nesplňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a kasační stížnost tudíž není důvodná. Proto ji Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože úspěšný žalovaný žádné náklady neuplatňoval, ostatně mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud mu náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Odměna právní zástupkyni stěžovatele, která mu byla ustanovena k jeho žádosti usnesením Městského soudu v Praze, byla stanovena za dva právní úkony právní služby na základě § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1966 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 2000 Kč. Výše hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu taktéž za dva úkony právní služby ve výši 150 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu